

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Ing. P. B.**, zastoupený Mgr. Lukášem Krumlem, advokátem se sídlem Panská 1, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2015, č. j. 4 Ad 22/2014 – 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce, advokáta Mgr. Lukáše Krumla.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 22. 7. 2015, č. j. 4 Ad 22/2014 – 32, zastavil řízení o žalobě, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 29. 4. 2014, č. j. 42000/002762/14/010/NT, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 20. 2. 2014, č. j. 42013/180-6302-2.1.2012-20/14-RN-Sch/5, kterým mu byla podle ust. § 126 odst. 1 a 4 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost uhradit regresní náhradu v celkové výši 267.520 Kč.

V odůvodnění napadeného usnesení městský soud uvedl, že stěžovatel při podání žaloby nezaplatil soudní poplatek, a proto byl vyzván usnesením ze dne 12. 6. 2015,

č. j. 4 Ad 22/2014 - 29, k jeho zaplacení s poučením, že soud řízení zastaví, nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen. Jelikož stěžovatel ve stanovené lhůtě soudní poplatek nezaplatil, městský soud v souladu s ust. § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), rozhodl o zastavení řízení.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V kasační stížnosti uvedl, že *„důvodem pro zastavení řízení je skutečnost, že nebyl zaplacen ve lhůtě soudem určený soudní poplatek splatný podáním návrhu na zahájení řízení,*

kdy výzva k jeho zaplacení byla soudem vydána dne 12. 6. 2015. Žalobce vzhledem k čerpání dovolené uhradil soudní poplatek až po této lhůtě, s prodlením v řádu dnů, ke dni podání kasační stížnosti však byl již uhrazen a pro zastavení řízení tak není dán důvod.“ Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu soudního spisu podal stěžovatel dne 4. 6. 2014 žalobu aniž by zaplatil soudní poplatek. Městský soud ho proto usnesením ze dne 12. 6. 2015, č. j. 4 Ad 22/2014 – 29, vyzval k zaplacení soudního poplatku, a to ve lhůtě 7 dnů od jeho doručení. Toto usnesení bylo zástupci stěžovatele doručeno dne 23. 6. 2015. Protože soudní poplatek nebyl ve stanovené lhůtě zaplacen, městský soud usnesením ze dne 22. 7. 2015, č. j. 4 Ad 22/2014 – 32, rozhodl o zastavení řízení. Toto usnesení nabylo právní moci dne 27. 7. 2015. Podle záznamu o složení ze dne 3. 8. 2015, byl soudní poplatek uhrazen až dne 31. 7. 2015.

Podle ust. § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Předpokladem pro zastavení řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku tedy je, že stěžovatel byl k jeho zaplacení vyzván, byl poučen o následcích nesplnění dané výzvy a lhůta určená k zaplacení poplatku marně uplynula. V této souvislosti lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek ze dne 26. 1. 2006, č. j. 1 As 27/2005 - 87, ve kterém byl vysloven závěr, že *„předpokladem zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku (§ 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích) je nejen to, že poplatek nebyl zaplacen, ale také to, že účastník byl k jeho zaplacení vyzván a poučen o následcích nesplnění výzvy (odst. 3 tamtéž) a že marně uplynula lhůta k zaplacení.“*

Podle názoru Nejvyššího správního soudu byly v daném případě všechny uvedené podmínky splněny. Městský soud zaslal zástupci stěžovatele výzvu k zaplacení soudního poplatku ve stanovené lhůtě s poučením o následcích jeho nezaplacení. Povinnost zaplatit soudní poplatek přitom nastává u zastoupeného účastníka řízení doručením výzvy jeho

pokračování

zástupci (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 2 Afs 187/2004 - 69, publ. pod č. 726/2005 Sb. NSS). Pokud tedy stěžovatel na výzvu k zaplacení soudního poplatku nijak nereagoval, postupoval městský soud v souladu s ust. § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, když rozhodl o zastavení řízení o žalobě.

K tomu je třeba poukázat i na konstantní judikaturu Ústavního soudu (např. nález ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07) a Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172), z níž vyplývá, že poplatkovou povinnost lze splnit i dodatečně na výzvu soudu, ale nejpozději týž den, kdy nabylo usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku právní moci, tj. kdy bylo usnesení o zastavení řízení doručeno stěžovateli. Z hlediska včasnosti splnění poplatkové povinnosti je rozhodný den, kdy je částka skutečně připsána na účet soudu. Dokladem potvrzujícím zaplacení soudního poplatku je v takovém případě záznam o složení, který vyhotovuje účtárna soudu a který je zakládán do soudního spisu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 52/2013 - 23). V daném případě tak bylo možno zaplatit soudní poplatek nejpozději dne 27. 7. 2015, tj. do okamžiku nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení, což se nestalo. Jeho zaplacení až dne 31. 7. 2015 už tedy nemělo pro řízení o žalobě žádnou relevanci.

S ohledem na výše uvedené není usnesení městského soudu nezákonné z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou. Učinil tak postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a České správě sociálního zabezpečení žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Protože nebylo rozhodováno o návrhu na přiznání odkladného účinku, Nejvyšší správní soud rozhodl podle ust. § 10 odst. 1 věta první zákona o soudních poplatcích, o vrácení zaplaceného soudního poplatku za tento návrh.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 30. září 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu